

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ν' ανοίξω ; "Α, όχι, ποτέ.
—"Ανοιξε, Φλώρα, ξανάπε ο 'Αρτέμης.
"Έπρεπε να τελειώσει αυτή η κωμωδία και του φώναξα ρητά κι' άποφασιστικά :
—Μέ βλέπετε τό πρωί, άν θέλετε τίποτα. Τώρα κοιμουμαι. Σας παρακαλώ πολύ, αφήστε με να κοιμηθώ.
—Μά όχι, πρέπει να σέ δώ. "Ανοιξε λοιπόν...
Δέν άπάντησα.
—Φλώρα!...
Καμμιά άπάντησις.
—Φλώρα! Δέν άκούς ;
—.....
"Έγινε γιά λίγες στιγμές σιωπή.
Κατόπιν άκουσα τόν 'Αρτέμη άπ' έξω να μονολογεί θυμωμένα :

—Αυτό πια είνε προσκλητικό γιά μένα. Είνε έλλειψις έπιπλοσύνης γιά μένα. Δέν τό άνέχομαι αυτό, όχι, δέν τό άνέχομαι...

Κι' άρχισε πάλι να χτυπά δυνατά, μέ τίς γροθίες του. Τώρα πια δέν μιλούσε. Τόν έπνιγε ό θυμός, ή λύσσα, καθισμένη στό κρεβάτι, έσώπανα.

Τί θά συνέβαινε όμως ; "Εκείνο πού φοβόμουν βέβαια. 'Ο 'Αρτέμης θάσπαζε τήν πόρτα. Κι' οι φόβοι μου αυτοί, δέν άργησαν να πραγματοποιηθούν. "Αφού σταμάτησε γιά μία στιγμή, γιά ν' άνανηύσει ίσως, μου φώναξε κατόπιν δυνατά :

—Φλώρα!

—Μ' άκούς ;

—Τόσο τό χειρότερο τότε. Αυτό πού κάνεις, είνε βρισιά, είνε προσβολή γιά μένα. Θα σπάσω τήν πόρτα. "Ακουσες ; Θα σπάσω τήν πόρτα!...

Και μήν περιμένοντας άπάντησι, δέν ήμουν άλλωστε διατεθειμένη να του άνοιξώ, φώναξε στήν υπηρέτρια :

—Φέρε μου τό λοστό!

"Ακουσα τώρα τή φωνή τής υπηρέτριας. Προσποιόταν τάχα πώς διατάζει...

'Ο 'Αρτέμης ξαναφώναξε άπειλητικά :

—Κάνε άμέσως εκείνο πού σέ διατάζει. Φέρε μου τό λοστό.

"Ακουσα τά βήματα τής υπηρέτριας πού άπομακρύνότανε.

'Ο 'Αρτέμης άρχισε να νόθη βόλτες έξω άπό τήν πόρτα, μουρμουρίζοντας και βλαστημώντας.

Κι' έγώ... έγώ έτρεμα σάν τό ψάρι, έσφάδαζα σάν τό πρόβατο στά νύχια του λύκου.

—Θέέ μου, είμαι χαμένη! Ψιθύρισα.

Τό τί θα συνέβαινε μόλις ό 'Αρτέμης έσπαζε τήν πόρτα κι' έμπαινε μέσα, τό έμάντευα, τό καταλάβαινα καλά. Με τή λύσσα πού τόν είχε πιάσει, μπορούσε και νά μου συντριφή τό κρανίο μέ τό σιδερένιο μοχλό...

'Η πόρτα ήταν βέβαια γερή. "Αλλά δέν θ' άντεχε και πολλήν ώρα. 'Ο 'Αρτέμης, φρενιασμένος όπως ήταν, θα τήν κομματιαζε, θα τήν συνέτριβε...

Τί έπρεπε να κάνω ;

Νά πηδήσω άπ' τό παράθυρο ;

Δυστυχώς, ήταν πολύ ψηλά πάνω άπό τό έξασος και θα κομματιαζόμουν.

"Αεφανα, άκουσα τά βήματα τής υπηρέτριας.

Ξαναγύριζε άσφαλώς με τό λοστό.

Τά πόδια μου άρχισαν να τρέμουν και κάθησα στό κρεβάτι γιά να μήν πέσω κάτω. Συγχρόνως άκουσα άπ' έξω τή φωνή τής υπηρέτριας :

—Κύριε... Κύριε, τι θα κάμετε ;

Μά δέν τής δόθηκε καμμιά άπάντησις. "Αντιθέτως όμως, δυνατός κρότος άντήχησε. 'Ο 'Αρτέμης χτύπησε τήν πόρτα με τό λοστό και συγχρόνως μου φώναξε :

—"Ανοιξε!... Θ' ανοίξεις ;...

Δέν έβγαλα ταιμουδιά.

Τότε άκουσα άπ' έξω κάτι σάν μουγκρητό θηρίου έρεθισμένου και συγχρόνως ή πόρτα άρχισε να τραντάζει άπό δυνατά χτυπήματα, άπανωτά τό ένα στο άλλο.

Τά χτυπήματα αυτά δείχνανε καθαρά τόσο φρενιασμένος ήταν ό 'Αρτέμης. Μά κι' ή καρδιά μου δέν χτυπούσε πού σιγά.

'Ο τοίχος του δωματίου, τό σπιτι δόκκληρο, άντηχούσε και συγκλονιζότανε άπ' τά χτυπήματα. 'Ο σιδερένιος λοστός έπεφτε θαρώς πάνω στο μέρος τής πόρτας πού ύπήρχε ή κλειδαβιά. "Ηταν πια φανερό πώς ή κλειδαβιά θάσπαζε σέ λίγο. "Ηταν άδύνατον ν' άντιέξει αε τόσο δυνατά, σέ τόσο μανιασμένα χτυπήματα ένός κτηνανθρώπου.

Τί θα γινόταν όταν ή είσοδος στο δωμάτιο θάμνε έλευθερη ; Τό σκεφτόμουν αυτό κι' ανατριχίλαξα. Και έτσι άπελπισμένη και τρομαγμένη καθώς ήμουν, γονάτισα σέ μία στιγμή κάτω κι' άρχισα να προσεύχομαι. Ζήτησα άπ' τό Θεό να μέ λυπηθί, να μέ σώσει άπ' τά χέρια του ανθρώπου, με τόν όποιο είχα δεθί μ' έναν έκθιαστικό γάμο...

Τή στιγμή αυτή πού ήμουν γονατιστή κάτω, μέσα στο χαλασμό των χτυπημάτων και στίς άναρρες κραυγές πού έβγαζε ό 'Αρτέμης, καταφέροντας κάθε χτύπημα στήν πόρτα, άκουσα έναν ξαφνικό κρότο στο παράθυρο και τινάχτηκα όρθή. Τί ήταν ; Προσπαθούσε να μη κανείς άπό κεί ;

'Η φασαρία όμως πού γινότανε ήταν τόση, ώστε, άν κι' άποφυγκαστήκα με προσοχή, δέν μπόρεσα ν' άκούσω τίποτα. Μου φάνηκε πώς κάποιος πέταξε στο παράθυρο πέτρα. "Ηταν δυνατόν αυτό ; 'Ισως κανένα κομμάτι τοίχου άποσπάστηκε άπ' τό τράνταγμα των χτυπημάτων κι' έπεσε κάτω, χτυπώντας στά παραθύροφυλλα...

"Ενώ έκανα τίς σκέψεις αυτές, ή πόρτα έτριξε άπαίσια, σάν να πονούσε άπ' τά τόσα χτυπήματα, και ύποχώρησε. "Ενα άνοιγμα σχηματίσθηκε έτσι, ένός δακτύλου πάνω-κάτω. 'Η κλειδαβιά είχε ξεχαρβαλωθεί, αλλά άντείχε ακόμα. Στο ύνοιγμα αυτό, ό 'Αρτέμης έχωσε τό σιδερένιο μοχλό, έσπρωξε δυνατά και ή κλειδαβιά έσπασε...

—Θέέ μου, σώσε με! Ψιθύρισα.

"Ακουσα τόν αγριάνθρωπο αυτό να πέταχ τό μοχλό κάτω και να σποάχνι τήν πόρτα με τούς ώμους του. Τό τραπέζι ποχά βάλει άπό πίσω, ύποχώρησε. 'Η πόρτα άνοιξε διάπλατα... "Έτρεμα σύγκορη...

'Ο 'Αρτέμης ώρμησε μέσα κόκκινος, φλογισμένος, γεμάτος ιδρώτα, με τίς γροθίες σφιγμένες. Τά μάτια του άλλου-θώριζαν άπαίσια. 'Η φλέβες του λαμοχού του ήταν πεταγμένες έξω. Φυσούσε σάν άγριμι, σάν ζώο κακό πού τό έχουν πληγώσει...

'Η λύσσα του ήταν τόση, ώστε στήν άρχή δέν μέ διέκρινε.

Στριφογύρισε σάν μεθυσμένος κι' έπειτα ριχτηκε ίσια πάνω μου, με τή γροθιά ύψωμένη.

Θά μέ συντριβε!

Τά πόδια μου λύγισαν και σωριάστηκα στο πάτωμα, έτοιμη να λιποθυμήσω. Μά αυτό δέν τόν συγκίνησε, δέν έκοψε

Με κατέβασε κάτω, κρατώντας με στά χέρια του...

τή φορά του, Μουγκρίζοντας άγρια, τοιάσθηκε να μέ χτυπήσει, να μέ λύσει, κάτω απ' τ'ς τρομερές γροθιές του.

Δέν ήξερε άσφαλώς τί έκανε τή στιγμή αυτή, δέν ήταν κύριος του έαυτου του. Καί γι' αυτό άκριβώς ό κίνδυνος που διέτρεχα ήταν μεγάλος. Θα μέ σκοτώνει άλόγητα, άσπλαχνα... Είχε έμπήσει μέσα του τό κήπος, τό θηρίο. Θα μέ έστειλε και μένα να συναντήσω στον άλλο κόσμο τή μακαρίτισσα τή πρώτη γυναίκα του, που άναδρα είχε σκοτώσει, αυτός ό ίδιος, μέ τ'ά ίδια του τ'ά χέρια!...

Μά τή στιγμή αυτή, πριν ή ύψωμένη γροθιά του πέσει σαν σιδερένιο σφυρί πάνω στο κεφάλι μου, τή στιγμή αυτή λέω, συνέθη ένα θαύμα, συνέθη κάτι που μου φάνηκε σαν όπτασία, σαν όνειρο... Είδα ένα άλλο χέρι ν' άρπάξει τό χέρι του 'Αρτέμη απ' τόν καρπό, να τόν συγκρατήσει, να τόν τραβήσει άποτόμως προς τά πίσω. Καί συγχρόνως μία φωνή που τήν έπιγε ό θυμός, μία φωνή γνωστή μου και προσφιλή, μία φωνή που άντήχησε στ' αυτιά μου, σαν θεικό σάλπισμα σωτηρίας, έπεε αυτά τ'ά λόγια που δέν θα τά ξεχάσω ποτέ, ως τή τελευταία μου ώρα:

—Στάσου, κακούργε!... Φωνά τών γυναικών!... 'Αναδρε!... Στάσου!...

'Ηταν ή φωνή του Λεάνδρου!

'Ηταν ό ίδιος ό Λεάνδρου!...

Δέν γελιόμουν, δέν έβλεπα όνειρο, ό Θεός είχε κάνει τό θαύμα του. Τόσο δέ μ' έμψύχωσε ή φωνή αυτή, ώστε τινάχθηκα άμέσως όρθη, γεμάτη θάρρος, γεμάτη άπόφασι. Δέν έτρεμα πειά, δέν φοβόμουν...

'Ο 'Αρτέμης άσπίσε στην άρχή. 'Ηταν σαν να δέχτηκε κατακέφαλα ένα δυνατό χτύπημα, σαν ν' άνοιξε ή γή μπρός στά πόδια του και ν' άντίκρισε στον 'Αδη...

Δέν πίστευε κι' αυτός στά μάτια του και στ' αυτιά του.

Τά μάτια του στριφογυρίζαν παράξενα.

Θέλησε κάτι να πη, μά απ' τό στόμα του βγήκε μόνον ένα πνιγμένο ούρλιαχτό.

'Ολ' αυτά δέν κράτησαν ούτε πέντε δευτερόλεπτα.

'Ο Λεάνδρος, παρασύροντας τόν πατέρα του προς τά πίσω, είχε σταθή τώρα μεταξύ μας, έτοιμος να μέ ύπερασπιστή και με τήν ίδια του τή ζωή.

Πώς βρήθηκε κοντά μου ό Λεάνδρος στην κρίσιμη αυτή στιγμή;

'Ηταν τόση ή ταραχή μου, τόσο τό ξάφνιασμά μου, τόση τού μυαλού μου ή θολούρα, ώστε ή σκέψις μου είχε σταματήσει.

'Η κατάπληξις του 'Αρτέμη δέν κράτησε πολύ. Συνήρθε άμέσως. Τό πρόσωπό του φλογίστηκε πάλι από θυμό. Καί χωρίς να πη λέξι, χωρίς να ζητήσει έξηγήσεις, ώρμησε, γυρullίζοντας σαν άγριμύ έναντίον του Λεάνδρου.

'Ο Λεάνδρος ήταν άποφασισμένος για όλα. 'Αρταξε τόν πατέρα του απ' τούς καρπούς τών χειριών κι' άρχισε έτσι μία πόλη λυσοσμένη, άγρια, μειωδής.

Λαχταρισμένη, άναστατωμένη, μην ξεροντας τί να κάμω, ώρμησα από παράθυρο, τό άνοιξα κι' άρχισα να φωνάζω, μ' όλη τή δύναμη τής φωνής μου:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

'Η ύπνρέρτρια είχε γίνει άφαντη.

Μά ή φωνές μου δέν επέτυχαν τίποτα. Τό μέρος ήταν έρημο, ή νύχτα βαθειά...

'Η πάλι μεταξύ τών δύο ανδρών έξακολουθούσε μέ πείσμα. Δέν θα τελείωνε, παρά μέ τό θάνατο άσφαλώς του ενός έκ τών δύο.

'Αξαφνα, τήν κρίσιμη αυτή στιγμή, τό μάτι μου έπεσε από τήλέφωνο, που βρισκόταν στο σαλονάκι, που ύπρηχε αντίκου άκριβώς στην κάμαρη, που γινόταν όλη αυτή ή φασαρία.

—'Εσώθηκαμε!... τραύλια.

Τό σαλονάκι ήταν φωτισμένο. 'Η πόρτα του θρόναιχτη.

'Ετρεξά εκεί, ζήτησα, άν και τ'ά χέρια μου τρέμειαν, τήν άστυνομία Κρησισίας κι' άρχισα να καλώ δυνατά, ζητώντας βοήθεια:

—'Αστυνομία εκεί!... 'Εμπρός!... 'Εμπρός!...

Καμιά άπάντησις.

Μά μέσα στην ταραχή και στή ζάλη μου, δέν τό πρόσεξα αυτό και νομίζοντας πως μ' άκούνε, άρμισα να φωνάξω, να φωνάξω όσο μπορούσα πιο δυνατά:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Τρεχάτε...

'Ελεος!... 'Εδώ έπαυλις 'Αρτέμη... Βοήθεια!... Μας σκοτώνουν!... Βοήθεια!...

'Η κραυγές μου αυτές, τά λόγια μου αυτά, χτύπησαν σαν κερανοί στ' αυτιά του 'Αρτέμη. Καί συνέθη τότε κάτι, που δέν τό φανταζόμουν, που δέν τό περίμενα.

Είδα τόν 'Αρτέμη ν' αφήνι τό Λεάνδρου και να τρέξει στο αλάφι που βρισκόμουν.

'Επρόκειτο να μέ χτυπήσει;

Αυτό φαντάστηκα στην άρχή.

Μά δέν ήταν αυτός ό σκοπός του.

—'Αφησε κάτω τό τηλέφωνο! μου φώναξε άγρια.

'Ο Λεάνδρος ποζχε τρέξει ξεπίσω του, πήδησε άμέσως πλάι μου.

—'Αφησε τό τηλέφωνο! ούρλιαξε πάλιν ό 'Αρτέμης.

Τά λόγια του αυτά μ' εύχαρίστησαν, όσο δέν φαντάζεται κανείς. 'Οστε φοβόταν τίς φασαρίες με τήν άστυνομία, φοβόταν τό σκάνδαλο, φοβόταν τήν κατακραυγή τής κοινωνίας!...

'Ηταν κατάχλωμος τώρα κι' έτρεπε.

—Ποιός σου είπε να τηλεφωνήσω; φώναξε.

Δέν τούδωσα άπάντησι. 'Απλώσα μόνον τό χέρι μου κι' έδωσα τό άκουστικό του τηλεφώνου στο Λεάνδρου.

—Φέρε εδώ τό άκουστικό! έκραύγασε ό 'Αρτέμης στο γιοιό του.

Μά ό Λεάνδρος ήταν άποφασισμένος για όλα.

—'Οχι, δέν σοο τό δίνω, άπάντησε μέ πείσμα. Θα καλέσω έγώ ό ίδιος τήν άστυνομία νάρθη. Θα τά πω όλα, ναί, όλα. Θα πω τούς βδελυρούς σκοπούς σου. Θα πω πως θέλησες να σκοτώσης τή γυναίκα σου, όπως σκοτώσες και τή μητέρα μου!...

'Η φωνή του Λεάνδρου έτρεπε.

Τά δόντια του ήσαν σφιγμένα, ή μορφή του σκοτεινοσμένη.

—Ναί, συνέχισε. Σκότωσες τή μητέρα μου! Τ' άκούς; Τό ξερά... 'Ολα τά ξερά... Είσα ένας κοινός κακούργος!... Καί τώρα, άπόψε, ήθελες να κάμης τό ίδιο και στή Φλώρα...

—Τή Φλώρα!... Τή λές Φλώρα; ούρλιαξε ό 'Αρτέμης. Φλώρα, έ; 'Ετοι άποκαλείς τή μητέρα σου, για τήν όποία ένδιαφέρεσαι τόσο; Νομίζεις πως δέν έχω καταλάβει τίποτα, έθλιε;... Είπε έρωμένη σου... Ναί, ναί, έρωμένη σου!... Είσα έραστής τής μητέρας σου!...

—Είπε ψέμμα... ψέμμα!... φωνάξαμε μέ λύσσα κι' έγώ κι' ό Λεάνδρος.

—Ψέμα; Χά, χά!... Ψέμμα!... Καί τότε πως βρισκοσαι εδώ;... Γιατί δέν πήγες κάτω από τήν έπαυλι;... Γιατί παραφύλαγες κάτω από τήν έπαυλι;... Γιατί μπήκες εδώ μέσα;... Τί θέλεις και ξευπρόντως πάντα μπροστά μου;... 'Ηλότορη για τή μαμά σου μήπως, για τή μητριά σου; Μίλα, έθλιε, αγάριστε;... Θέλησα να μιλήσω. Μά ό Λεάνδρος δέν μ' άφησε.

—Σώπα, μαμά, μου είπε. Μή δίνεις άπάντησι...

'Ο 'Αρτέμης έγινε έπιθετικώτερος:

—Βουζάθηκες, άχρετε; Δέν έχεις τί να πης... Σ'άς είχα μωριστή από καιρό... 'Αγαπούσαστε... 'Αγαπάς τή μητέρα σου. Βδελυρέ!... βδελυρέ!...

'Ο Λεάνδρος δέν κρατήθηκε πειά.

—Ναί, αγαπώ τή μητριά μου, άπάντησε. Τήν αγαπώ, όπως αγαπούσα τό μητέρα μου. 'Επρεπε κάποιον ν' αγαπώ στον κόσμο αυτό... Τή μητέρα μου τή σκοτώσες... 'Ημουν έρημος, κακούργε!... 'Ημουν όρφανός... 'Αλλά είχα καρδιά, ενώ εσύ δέν έχεις... 'Αγάπησα τή δεύτερη μητέρα μου και θέλησα να τήν σώσω από τά χύσια σου... Γιατί ήξερα ποιά θα ήταν ή τύχη τής... Γιατί έμάντεψα πως τήν άγόρασες, όπως αγοράζει κανείς ένα έπιπλο, για να ίκανοποιήσης τίς βρωμερές έπιθυμίες σου... Ναί, λοιπόν, σε επέβλεπα, σε παραφύλαγα... 'Ημουν άποφασισμένος να σ' έμποδίσω να πραγματοποιήσης τούς άτιμους σκοπούς σου, τά καταχθόνια σχέδιά σου... Μάντεψα, γιατί μ' έστειλνες στή Θεσσαλονίκη... Καί...

—Καί συνεννοηθήκατε να μέ γυλάσετε, να μ' έξαπατήσετε, φώναξε ό 'Αρτέμης.

—Λές ψέμματα. Πάντα λές ψέμματα, πάντα συκοφαντείς τούς άλλους... 'Οχι λοιπόν.

Ήδησε μέσα από ένα παράθυρο...

('Ακολουθεί)